U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **D. X. P.**, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2010, č. j. CPR-4993-2/ČJ-2010-9CPR-C220, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2011, č. j. 11 A 252/2010 - 41,

takto:

I. Řízení **se zastavuje**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ze dne 19. 10. 2010, č. j. CPR-4993-2/ČJ-2010-9CPR-C220, jejíž působnost přešla dnem 1. 1. 2011 na Ministerstvo vnitra na základě zákona č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Zlín, ze dne 25. 2. 2010, č. j. CPBR-02695-16/CI-2009-064063, o zamítnutí žádosti a neudělení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46 odst. 1 s odkazem na ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval skutečnostmi souvisejícími s poplatkovou povinností za řízení u Nejvyššího správního soudu podle zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Podle § 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích se soudní poplatky vybírají

za řízení před soudy České republiky, a to z úkonů uvedených v sazebníku poplatků. Soudní poplatek za kasační stížnost činí podle položky 19 sazebníku poplatků, který tvoří přílohu k zákonu o soudních poplatcích, částku 5000 Kč. Podle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o soudních poplatcích je ve věcech správního soudnictví poplatníkem poplatku za řízení ten, kdo podal kasační stížnost. U poplatku za řízení vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti a tímto okamžikem je též poplatek splatný [§ 4 odst. 1 písm. d) a § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích].

Zdejší soud z obsahu předloženého spisu zjistil, že stěžovatel byl osvobozen od placení soudního poplatku již před městským soudem v řízení o žalobě, přičemž s ohledem na novelu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, provedenou zákonem č. 303/2011 Sb., konkrétně novelu § 36 odst. 3 soudního řádu správního, je nutno osvobození od soudního poplatku v řízení před městským soudem zohlednit rovněž při řízení o kasační stížnosti. V takovém případě je však nutno rovněž reflektovat změnu téhož ustanovení, která se týká rozsahu osvobození od placení soudních poplatků. Je tomu tak proto, že novelizované znění soudního řádu správního klade mnohem přísnější podmínky pro možnost absolutního osvobození od placení soudního poplatku.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že aby tyto podmínky stěžovatel splnil rovněž pro řízení o kasační stížnosti, bylo třeba, aby svá tvrzení ve prospěch osvobození od soudního poplatku řádně doložil. To se stěžovateli nepodařilo, neboť ve lhůtě stanovené Nejvyšším správním soudem výzvou ze dne 24. 2. 2012, č. j. 9 As 14/2012 - 26, nedoplnil požadovaným způsobem svá tvrzení o svých osobních, majetkových a výdělkových poměrech, a tak nesplnil podmínky pro celkové ani částečné osvobození od soudního poplatku. Proto zdejší soud usnesením ze dne 25. 4. 2012, č. j. 9 As 14/2012 - 35, stěžovateli odejmul osvobození od soudního poplatku, o kterém bylo rozhodnuto městským soudem v předcházejícím řízení.

Týmž usnesením zdejší soud vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku pro řízení o kasační stížnosti jako podmínky nutné pro další pokračování v předmětném řízení. Stěžovateli k zaplacení poskytl lhůtu 5 dnů od doručení usnesení a zároveň ho řádně poučil o tom, že v případě, že by této výzvě ve lhůtě pro zaplacení soudního poplatku nevyhověl, bude nucen řízení o kasační stížnosti zastavit v souladu s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, dle kterého *nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.*

Citované usnesení zdejšího soudu s výzvou k zaplacení soudního poplatku bylo stěžovateli doručeno dne 27. 4. 2012 (prohlášení doručujícího orgánu založené na č. l. 38 spisu zdejšího soudu). Soudní poplatek však nebyl ani ke dni vydání tohoto usnesení zaplacen. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že se řízení o kasační stížnosti zastavuje.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3, věty první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že žádnému z účastníků se náhrada nákladů řízení nepřiznává, jelikož řízení bylo zastaveno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. května 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu